

Arrest

nr. 147 190 van 5 juni 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 27 februari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 februari 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, en van de beslissing van 5 februari 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 9 februari 2015.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 maart 2015 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SENAVE, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. GRUSZOWSKI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, komt op 21 november 2009 België binnen. Hij wordt in het bezit gesteld van een aankomstverklaring en zijn verblijf wordt toegestaan tot 20 februari 2010.

Op 18 oktober 2010 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als partner in een duurzame relatie.

Op 3 mei 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 46 645 van 26 juli 2010 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 20 augustus 2010 dient verzoeker een nieuwe aanvraag in van een verblijfskaart van een burger van de Unie als partner in een duurzame relatie.

Op 2 februari 2011 wordt aan verzoeker een F-kaart toegekend.

Op 13 februari 2014 richt de Dienst Vreemdelingenzaken een schrijven aan verzoeker waarin gevraagd wordt, in het kader van een onderzoek naar de eventuele intrekking van zijn verblijfsrecht, om alle documenten die nuttig kunnen zijn voor zijn dossier over te maken aan het gemeentebestuur van zijn woonplaats.

Op 4 april 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Bij arrest van de Raad nr. 133 585 van 20 november 2014 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 10 december 2014 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 5 februari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

"(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat hij niets meer zou hebben om naar terug te keren en aldus noch de bestaansmiddelen of huisvesting zou hebben om te overleven. Dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene geen enkel bewijs kan voorleggen die deze bewering ondersteunt. Het is aan betrokkene om de nodige bewijsstukken voor te leggen.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit in aanraking zou zijn gekomen met het gerecht en over een blanco strafregister zou beschikken; dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer - nl. dat hij goed geïntegreerd zou zijn, dat hij alhier duurzame sociale bindingen zou hebben, dat hij Nederlandse lessen heeft gevolgd, dat hij over een actieve als passieve kennis van het Nederlands beschikt, dat hij ook een inburgeringscursus heeft gevolgd, dat hij zich op intensieve wijze gemengd zou hebben onder de bevolking en dat hij een grote vrienden- en kennissenkring zou hebben opgebouwd, dat hij werkbereid

*is, dat hij een werkbeloofte kan voorleggen, dat hij op zeer intense wijze zou zijn overgegaan tot de verinnerlijking van onze Belgische taal, zeden en gewoonten en dat hij zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate zou hebben eigengemaakt - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.
(...).*"

Op dezelfde dag wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing:

"(...)

Reden van de beslissing:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

X Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: betrokkene werd op 02.02.2011 in het bezit gesteld van een F-kaart. Deze werd bij beslissing op 04.04.2014 ingetrokken. Het beroep dat betrokkene hiertegen indiende werd tevens verworpen. En op 16.12.2014 werden instructies verstuurd om de bijlage 35 van betrokkene in te houden, aan betrokkene betekend op 23.12.2014. Sedertdan is zijn regelmatig verblijf verstreken. Betrokkene toont niet aan dat hij het grondgebied ondertussen verlaten heeft.

(...)."

2. Over de ontvankelijkheid

Ter zitting wordt ambtshalve gewezen op het volgende. Uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord "moet" duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door verzoeker niet betwist. Gelet op voormelde gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de toegestane periode, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan verzoeker dan ook geen nut opleveren.

Er mag echter geen bevel worden gegeven of het bevel mag niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van voorliggende betwisting de middelen te onderzoeken die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

Ter zitting verwijst de verzoekende partij naar haar tweede middel en gedraagt zich naar de wijsheid.

Verzoeker voert in het eerste middel onder meer de schending aan van artikel 8 van het EVRM. In dit verband wordt verwezen naar de bespreking van het eerste middel, waaruit zal blijken dat geen schending van artikel 8 van het EVRM wordt aangetoond.

In het tweede middel dat specifiek gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, worden geen hogere verdragsbepalingen aangevoerd. Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat het beroep onontvankelijk is wat de tweede bestreden beslissing betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat als volgt luidt:

“Eerste middel, met betrekking tot de beslissing tot onontvankelijkverklaring van de aanvraag tot machtiging tot verblijf

Schending van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991 en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur : Zorgvuldigheidsplicht

Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De minister van Migratie- en asielbeleid heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de aanvraag van verzoeker op 05.02.2015 onontvankelijk verklaard wordt omdat er volgens de Dienst Vreemdelingenzaken geen sprake is van buitengewone omstandigheden die verantwoorden dat verzoeker zijn aanvraag in België heeft ingediend en niet via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland. Dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Dat er bovendien geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij moeilijk kan gerepatriëerd worden .

Dat er in het geval van verzoeker wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden die hem verhinderen om naar Venezuela terug te keren om aldaar de aanvraag te doen.

Dat verzoeker bovendien reeds sedert meer dan 6 jaar in België verblijft en hier sedertdien een nieuw leven heeft opgebouwd, zich geïntegreerd heeft en zich de Nederlandse taal heeft eigen gemaakt. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat dit element niet in overweging genomen kan worden, daar de beoordeling hiervan dient te gebeuren in de gegrondheidsfase.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken er op deze manier echter aan voorbijgaat dat dit feit eveneens inhoudt dat verzoeker alhier zijn centrum van belangen heeft gevestigd in de zin van artikel 8 EVRM, wat maakt dat hij zijn leven in België niet zomaar kan achterlaten om terug te keren naar een land waar hij geen enkele actuele band mee hebben. Verzoeker heeft in Venezuela niet alleen zijn huisvesting achtergelaten, hij heeft bovendien momenteel ook geen sociale banden meer in het land dat hij al die tijd geleden verliet.

Dat er dan ook moeilijk van verzoeker verwacht kan worden dat hij het leven dat hij hier sedert jaren heeft opgebouwd voor onbepaalde tijd in de steek zou laten om naar zijn land van herkomst terug te keren.

Dat verzoeker bovendien meer dan 3 jaar in het bezit was van een F-kaart. Verzoeker onderhield namelijk reeds meerdere jaren een duurzame relatie met mevrouw J. N., drager van de Belgische nationaliteit. Hun relatie kwam echter tot een einde en de F-kaart van verzoeker werd uiteindelijk ingetrokken.

Het feit dat verzoeker zijn centrum van belangen dat hij hier heeft opgebouwd voor onbepaalde tijd zou moeten verlaten, zonder de garantie dat hij in zijn land van herkomst ergens terecht kan voor de tijd die de procedure in beslag zal nemen, maakt dat het voor verzoeker bijzonder moeilijk is om zijn aanvraag via de geijkte weg te doen.

Dat er aldus in hoofde van verzoeker zeker sprake is van buitengewone omstandigheden die hem toelaten om de aanvraag in België te doen.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken misschien wel stelt dat een tijdelijke verwijdering van het grondgebied het recht op een privé-en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet schendt, maar het is onduidelijk hoe de Dienst Vreemdelingenzaken deze motivering kan volhouden wanneer er aan verzoeker bovendien een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

Dat verzoeker verder ook gewag kan maken van een uitstekende integratie en duurzame sociale banden in België.

Dat er zonder twijfel gesteld kan worden dat verzoeker op zeer intense wijze is overgegaan tot de verinnerlijking van onze Belgische taal, zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate heeft eigen gemaakt en op economisch, sociaal en cultureel terrein en op andere terreinen van het maatschappelijk leven.

Dat er namelijk aan de integratie van verzoeker geenszins kan getwijfeld worden.

De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"Eerste Middel, betreffende de eerste bestreden beslissing (9bis onontvankelijk)

Verzoekers voeren een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekers beweren dat de eerste bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is.

In de bestreden beslissing wordt het volgende overwogen :

(...)

Verzoeker toont met een aantal vage beweringen en kritieken geenszins de onjuistheid of onredelijkheid van deze motieven aan.

Wat de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel betreft, kan worden opgemerkt dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding (R.v.St., nr. 167.411, 02.02.2007; R.v.St., nr. 154.954, 14.02.2006). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (zie o.m. R.v.V., nr. 2085, 28.09.2007).

Verzoekers tonen niet aan dat er geen rekening werd gehouden met de aangehaalde elementen in de bestreden beslissing. Zij laten dan ook na aan te geven waarom deze motivering onzorgvuldig, niet afdoende, dan wel kennelijk onredelijk zou zijn

In casu maakt betrokkene een schending van de zorgvuldigheidsplicht geenszins aannemelijk.

Verzoekende partij beroept zich tevens op een schending van artikel 8 EVRM.

Verzoekende partij houdt voor dat zijn recht op zijn privé- en gezinsleven geschonden wordt nu hij niet kan blijven in België.

Verweerder laat gelden dat de summiere beschouwingen van verzoekende partij falen in rechte.

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige gezins- of privéleven te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

"Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden." (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

Zij beperkt zich tot een verwijzing naar de relatie met mevrouw J. N., dewelke tot een einde kwam en waardoor de F-kaart van verzoekende partij werd ingetrokken.

Geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

Daarnaast geeft verzoeker nog aan dat de hoorplicht in het raam van de zorgvuldigheidsplicht zou zijn geschonden, aangezien hij niet direct en persoonlijk om inlichtingen gevraagd werden of hem niet de gelegenheid geboden werd stukken over te leggen die zijn voorstelling van de feiten of zijn toestand geloofwaardig maken.

Er dient echter opgemerkt te worden dat verzoeker de kans had om de vereiste toelichtingen te verstrekken in zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden en dat hij deze aanvraag met alle nodige stukken kon onderbouwen. Verzoeker houdt derhalve ten onrechte voor dat hij niet de kans had om zijn standpunt te verduidelijken.

Verzoeker maakt de schending van de aangevoerde bepalingen en beginselen bijgevolg geenszins aannemelijk.

Dit middel is dan ook ongegrond."

3.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoeker de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.1.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing is genomen op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

In zijn aanvraag van 10 december 2014 had verzoeker het volgende aangehaald over de ontvankelijkheid van de aanvraag:

- verzoeker is in het bezit van een geldig identiteitsdocument;
- hij kan zich beroepen op buitengewone omstandigheden die hem toelaten de aanvraag in België te doen;

- verzoeker heeft zijn land van herkomst verlaten in 2009 en heeft sindsdien het centrum van zijn belangen in de zin van artikel 8 van het EVRM in België opgebouwd, in zijn land van herkomst heeft hij niets om naar terug te keren en hij heeft aldus geen bestaansmiddelen of huisvesting om te overleven gedurende de tijd die nodig is om de formaliteiten te vervullen met het oog op het aanvragen van een verblijf;
- verzoeker onderhield meerdere jaren een duurzame relatie met mevrouw J.N. van Belgische nationaliteit, hun relatie is echter op de klippen gelopen, dit neemt niet weg dat verzoeker goed geïntegreerd is in België en dat hij niet wenst terug te keren naar zijn land van herkomst waarmee hij geen actuele band meer heeft;
- het is bijgevolg bijzonder moeilijk voor verzoeker om terug te keren naar zijn land van herkomst.

In de bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals weergegeven in punt 1. van dit arrest.

3.1.3.3. Verzoeker geeft een theoretische uitleg over buitengewone omstandigheden en stelt dat er in zijn hoofdte wel degelijk buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die hem verhinderen om naar Venezuela terug te keren om aldaar de aanvraag te doen. Hij stelt dat hij al meer dan zes jaar in België verblijft, hier een nieuw leven heeft opgebouwd, zich geïntegreerd heeft en zich de Nederlandse taal eigen heeft gemaakt. Verzoeker meent dat het niet opgaat dat dit element niet in overweging kan worden genomen omdat de beoordeling hiervan dient te gebeuren in de gegrondheidsfase. De verwerende partij gaat hiermee voorbij aan het feit dat zijn integratie inhoudt dat hij alhier het centrum van zijn belangen heeft gevestigd in de zin van artikel 8 van het EVRM, zodat hij zijn leven hier niet kan achterlaten om terug te gaan naar een land waarmee hij geen actuele band heeft, hij heeft daar geen huisvesting of sociale banden meer. Er kan moeilijk van hem verwacht worden dat hij het leven dat hij hier heeft opgebouwd voor onbepaalde tijd in de steek zou laten. Verzoeker heeft drie jaar in België geleefd terwijl hij in het bezit was van een F-kaart. Verzoeker voegt hieraan toe dat de verwerende partij *“misschien wel stelt dat een tijdelijke verwijdering van het grondgebied het recht op een privé-en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet schendt, maar het is onduidelijk hoe de Dienst Vreemdelingenzaken deze motivering kan volhouden wanneer er aan verzoeker bovendien een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd”*. Ten slotte verwijst verzoeker nog naar zijn integratie.

3.1.3.4. Waar verzoeker meent dat het niet opgaat om te stellen dat de elementen van integratie niet in overweging worden genomen en pas behandeld kunnen worden in de gegrondheidsfase, dient te worden opgemerkt dat verzoeker voorbij gaat aan de duidelijke bewoordingen van de artikelen 9 en 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet. *In casu* betreft de bestreden beslissing de ontvankelijkheid van de aanvraag, zodat de gemachtigde zich nog niet diende uit te spreken over de elementen inzake de gegrondheid van de aanvraag. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen de elementen inzake de ontvankelijkheid van de aanvraag (die betrekking hebben op de buitengewone omstandigheden waarom men de aanvraag niet in het land van herkomst kan indienen) en inzake de gegrondheid van de aanvraag (of er redenen zijn om de vreemdeling te machtigen tot verblijf). Dit laatste is in overeenstemming met de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollège stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat dit motief steunt op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk is. Waar verzoeker blijkt geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, nodigt het onderzoek van deze andere beoordeling te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Geplaatst binnen het wettigheidsstoezicht dat de Raad vermag uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoeker aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maakt dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (*cf.* RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193).

3.1.3.5. Waar verzoeker erop wijst dat het centrum van zijn belangen in de zin van artikel 8 van het EVRM in België is, zodat hij zijn leven hier niet kan achterlaten om terug te gaan naar een land waarmee hij geen actuele band heeft en waar hij geen huisvesting of sociale banden meer heeft, dient te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing vooreerst wordt gesteld dat verzoeker geen enkel bewijs kan voorleggen dat hij geen huisvesting of sociale banden meer heeft in Venezuela. Verzoeker betwist dit motief op geen enkele wijze, zodat hij niet aantoonst dat dit steunt op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk is.

Wat het centrum van zijn belangen in de zin van artikel 8 van het EVRM betreft, wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen: *“Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.”*

Verzoeker betwist niet dat er geen andere familieleden van hem in België verblijven en uit geen kritiek op het feit dat geoordeeld wordt dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. Tevens wordt erop gewezen dat er in de bestreden beslissing nog wordt aan toegevoegd dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar de machtiging aan te vragen, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Door louter te herhalen wat hij in zijn aanvraag in dit verband gesteld heeft, met name dat het centrum van zijn belangen hier in België is, zonder enige verdere verduidelijking, toont verzoeker niet aan dat de motieven in dit verband zou steunen op een foutieve feitenvinding of dat ze kennelijk onredelijk zouden zijn.

3.1.3.6. Waar verzoeker stelt dat de verwerende partij *“misschien wel stelt dat een tijdelijke verwijdering van het grondgebied het recht op een privé-en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet schendt, maar het is onduidelijk hoe de Dienst Vreemdelingenzaken deze motivering kan volhouden wanneer er aan verzoeker bovendien een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd”* dient te worden vastgesteld dat dit motief niet voorkomt in de bestreden beslissing. Er wordt enkel gesteld dat een terugkeer niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De omstandigheid dat aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd, doet hieraan geen afbreuk. Verzoeker toont niet met concrete gegevens aan in welk opzicht een terugkeer naar zijn land van herkomst om van daaruit een nieuwe aanvraag in te dienen, een schending zou inhouden van zijn recht op een gezinsleven of een privéleven. Zoals reeds gesteld betwist verzoeker niet dat hij geen andere familieleden heeft in België, en in het verzoekschrift geeft hij geen enkele verduidelijking waaruit zijn privéleven in België dan wel zou bestaan. Hij vermeldt niets inzake werk, vrienden, kennissen, andere banden. Verzoeker blijft bijgevolg in gebreke om aan te tonen dat het onjuist zou zijn of kennelijk onredelijk om te oordelen dat een terugkeer niet disproportioneel is.

Waar verzoeker opnieuw verwijst naar zijn integratie en naar zijn legaal verblijf gedurende drie jaren, dient te worden opgemerkt dat het louter herhalen van elementen uit zijn aanvraag, niet aantoonde dat de motieven van de bestreden beslissing feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk zijn. Verzoeker toont niet aan in welk opzicht het feit dat hij geïntegreerd is in België, het voor hem bijzonder moeilijk zou maken om de aanvraag in het buitenland in te dienen en dus een buitengewone omstandigheid zou uitmaken.

De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.1.3.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker toont niet aan dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

*“Tweede middel met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten
Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur meer in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht, redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel
Dat verzoeker niet een onontvankelijke beslissing ontvangt, maar bovendien ook een bevel om het grondgebied te verlaten.
Dat het echter niet strookt met de redelijkheid en de proportionaliteit om verzoeker na een verblijf van meer dan zes jaar, waarvan hij het grootste deel in legaal verblijf heeft doorgebracht, nu te bevelen om het grondgebied binnen de dertig dagen te verlaten.*

Dat verzoeker namelijk tot van 02.02.2011 tot 04.04.2014 in het bezit is geweest van een F- kaart, op grond van zijn duurzame relatie met zijn toenmalige Belgische vriendin.

Dat de F-kaart aan verzoeker de mogelijkheid geboden heeft om legaal op het grondgebied te verblijven en zich hier gedurende al die tijd te vestigen en te integreren.

Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken met dit element op geen enkele manier rekening houdt, waardoor de Dienst Vreemdelingenzaken tekort schiet aan haar zorgvuldigheidsplicht.

Dat de bestreden beslissing dan ook genomen werd met schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat het in het licht van deze omstandigheden dan ook volstrekt onredelijk is om aan verzoeker een bevel om het grondgebied op te leggen.

Dat de huidige bestreden beslissing dan ook in het geheel niet strookt met de principes van redelijkheid en proportionaliteit die de Dienst Vreemdelingenzaken als administratieve overheid dient te hanteren in haar handelen met burgers.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken door de huidige beslissing het doel ver voorbij schiet.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken aldus heeft nagelaten om het dossier op grondige wijze voor te bereiden en de motivering in de bestreden beslissing ook niet conform is aan de formele motiveringsplicht.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31).'

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)'.

De Raad van State eist dat de overheid tót haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tót de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"Tweede Middel, betreffende het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Verzoeker voert een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Wat de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel betreft, kan worden opgemerkt dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St., nr. 167.411, 02.02.2007; R.v.St., nr. 154.954, 14.02.2006).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (zie o.m. R.v.V., nr. 2085, 28.09.2007).

Verzoeker beweert dat de tweede bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is.

Verzoeker geeft vervolgens een opsomming van de in de beslissing weergegeven elementen van integratie en geven in hun verzoekschrift een aantal elementen van integratie in België weer, waarbij zij stellen dat geen rekening werd gehouden met deze elementen.

In de bestreden beslissing wordt het volgende overwogen :

(...)

Verzoeker gaat er met zijn kritiek aan voorbij dat wel degelijk rekening werd gehouden met de aangehaalde elementen in de bestreden beslissing.

Hij laat echter na aan te geven waarom deze motivering niet afdoende zou zijn, dan wel kennelijk onredelijk.

Bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de vreemdelingenwet stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris in feite niets anders vast dan een situatie die door het artikel wordt geviseerd.

Dergelijke vaststelling dat één van de situaties geviseerd in artikel 7 van de vreemdelingenwet zich voordoet, volstaat op zich als motivering in rechte en feite van het bevel zonder dat verwerende partij gehouden is daarbuiten nog andere motieven aan te brengen (cfr. RvV.nr 39.936 van 9 maart 2010). Verder is het zo dat verzoeker de vaststellingen gedaan in de bestreden beslissing niet weerlegt. Zij laten met andere woorden na aan te geven waarom deze motivering niet afdoende zou zijn, dan wel kennelijk onredelijk.
In casu maakt betrokkene een schending van de aangevoerde bepalingen en beginselen geenszins aannemelijk.
Het tweede middel is dan ook ongegrond.”

3.2.3. In punt 2. van dit arrest werd reeds gesteld dat het beroep onontvankelijk is wat de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten, betreft. Bijgevolg wordt niet ingegaan op dit middel.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat de tweede bestreden beslissing betreft. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juni tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET